

Arrest

nr. 78 071 van 26 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 22 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. FLACHET, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 21 november 2010, verklaart er zich dezelfde dag vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 25 november 2011, verstuurd op 25 november 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“Volgens uw verklaringen zou u over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Bahawalpur (Pakistan). U zou een soenniet zijn. U en twee vrienden zouden met jullie motorfietsen naar een club gereden zijn op 2 september 2010. Jullie zouden iemand anders aangetikt hebben. Er zou een

vuurgevecht ontstaan zijn. Iemand zou gedood zijn. Er zou een klacht tegen u ingediend zijn door de vader van de vermoorde persoon op 2 september 2010. U zou Pakistan verlaten hebben op 3 september 2010. Via Karachi en Iran zou u over land naar Turkije zijn gereisd. U zou vanuit Turkije een schip genomen hebben naar Griekenland. Per vliegtuig zou u naar België gereisd zijn. U diende in België op 21 december 2010 een asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw eigen identiteitskaart (kopie), een uittreksel van uw geboorteakte (origineel), een First Information Report ("FIR") (origineel), krantenartikel van 09/10/2010 (origineel), krantenartikel van 24/09/2010 (origineel), krantenartikel van 03/09/2010 (origineel) en enveloppen (originelen)."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

"Ten eerste dient opgemerkt te worden dat uw vingerafdrukken genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 21 december 2010 overeenstemden met vingerafdrukken genomen in Griekenland op 5 september 2007 en met vingerafdrukken genomen door de luchtvaartpolitie van Zaventem (België) op 19 oktober 2010 (zie het Eurodac en verslag vreemdelingencontrole, administratief dossier). In eerste instantie stelde u dat u Pakistan voor de eerste keer verliet op 3 september 2010 (zie gehoorverslag CGVS p.3). U zou vóór oktober 2010 nooit in Griekenland verbleven hebben (zie gehoorverslag CGVS p.3). U stelde dat u nooit in Griekenland verbleef in 2007 en 2008 (zie gehoorverslag CGVS p.13). Dit is echter tegenstrijdig aan bovenstaande informatie. Na confrontatie gaf u toe dat u in 2007 en 2008 in Griekenland verbleef. U zou Pakistan reeds in 2005 verlaten hebben om naar Griekenland te gaan om economische redenen (zie gehoorverslag CGVS p.13 1 en p.14). Verder stelde u ook dat u in België arriveerde in november 2010 (zie gehoorverslag CGVS p.3). Dit is tegenstrijdig aan bovenstaande informatie. Na confrontatie stelde u dat u het zich niet herinnerde (zie gehoorverslag CGVS p.18). Dit is geen afdoende verklaring aangezien u meerdere keren als antwoord gaf in België gearriveerd te zijn in november 2010 (zie gehoorverslag CGVS p.3 en p.18). Ten tweede verklaarde u in oktober 2008 te zijn teruggekeerd naar Pakistan met een door u aangevraagd Pakistaans paspoort op de ambassade in Griekenland (zie gehoorverslag CGVS p.15). U legde dit paspoort niet voor zodat het CGVS niet kan controleren of u werkelijk terugkeerde. U kon ook niet aantonen dat u daadwerkelijk bent teruggekeerd naar Pakistan door middel van andere documenten (zie gehoorverslag CGVS p.15). Uw uittreksel van uw geboorteakte is gedateerd op 28 september 2011, dus na uw vertrek uit Pakistan (zie document 2, groene map). Ten derde legde u een fotokopie van uw eigen Pakistaanse identiteitskaart voor (zie document 1, groene map). Het origineel zou u verloren hebben (zie gehoorverslag CGVS p.9). Na verificatie op 27 oktober 2011 door uw identiteitskaartnummer in de databank van de 'National Database and Registration Authority' ("NADRA") in te geven, blijkt dat u een 'National Identity Card for Overseas Pakistanis' ("NICOP") hebt aangevraagd in een 'NADRA'-kantoor in Athene (Griekenland) op 26 februari 2008. Deze "NICOP" werd uitgereikt op 20 maart 2008. Uw identiteitskaartnummer en uw naam stemmen overeen. Deze informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier (zie document 1 en 2, blauwe map). Dit doet vermoeden dat u een "NICOP" heeft. In eerste instantie ontkende u dit (zie gehoorverslag CGVS p.14). Na confrontatie gaf u toe dat u een "NICOP" hebt aangevraagd (zie gehoorverslag CGVS p.14). U legde deze "NICOP" niet voor. Dit doet vermoeden dat u informatie wil achterhouden voor de Belgische instanties. U zou uw "NICOP" hebben weggegooid (zie gehoorverslag CGVS p.14). Ten vierde kwam u reeds aan in België op 19 oktober 2010 (zie verslag vreemdelingencontrole, administratief dossier). U diende pas twee maanden na uw aankomst een asielaanvraag in hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees (zie bijlage 26). U zou bij een andere Pakistaan hebben verbleven die u vertelde dat u asiel moest aanvragen (zie gehoorverslag CGVS p.4). Dit is opmerkelijk gezien u op de hoogte was van de asielprocedures in Europese landen aangezien u eerder al asiel aanvroeg in Griekenland (zie gehoorverslag CGVS p.13). Bovendien stelde u eerst dat uw asielaanvraag in België uw eerste asielaanvraag was in een Europees land, wat dus tegenstrijdig is aan bovenstaande verklaring dat u in Griekenland reeds asiel aanvroeg (zie gehoorverslag CGVS p.5). Ten vijfde mocht er nog enig geloof worden gehecht aan uw verklaringen dan dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen aangaande uw asielrelaas afgelegd voor de DVZ op 20 januari 2011 tegenstrijdig zijn aan uw verklaringen tijdens het gehoor op het CGVS op 27 oktober 2011. Zo stelde u tijdens het gehoor op het CGVS dat het incident plaatsvond op 2 september 2010 rond 09.00 P.M. (zie gehoorverslag CGVS p.16). Bij de DVZ stelde u dat het tijdens de nacht van 3 september 2010 gebeurde (zie vragenlijst CGVS, opgesteld bij de DVZ). Tijdens het gehoor bij het CGVS gaf u aan dat u een maand voor het gehoor van 27 oktober 2011 bij het

CGVS had gehoord dat er twee jongens gedood werden (zie gehoorverslag CGVS p.16). Echter stelde u reeds bij de DVZ op 20 januari 2011 dat er twee jongens werden gedood (zie vragenlijst CGVS, opgesteld bij de DVZ). Bij confrontatie met deze tegenstrijdigheden, verklaarde u niet zeker te zijn geweest in uw verklaringen op de DVZ. Dit is echter geen afdoende verklaring. U gaf precieze tijdsaanduidingen. Indien het voor u niet zeker was, stond het u vrij om dat zo weer te geven in uw verklaringen, hetgeen u hebt nagelaten. Ten zesde legde u een originele First Information Report ("FIR") voor (zie document 3, groene map). Het is opvallend, gezien u verklaarde dat dit een origineel document is, dat het geen stempels of zegels bevat (zie gehoorverslag CGVS p.12). Dit ondermijnt het geloof in de authenticiteit van dit juridische document. Het volstaat bovendien niet om louter documenten voor te leggen. De voorgelegde documenten moeten gestaafd worden met coherente en geloofwaardige verklaringen. U wist uw vrees voor deze aanklacht onvoldoende aannemelijk te maken. Hoewel u weet wie de "FIR" heeft ingediend en dat u de doodstraf kan krijgen, weet u niet onder welke artikels u beschuldigd werd (zie gehoorverslag CGVS p.11). U wist ook niet welke politieofficier verantwoordelijk was voor uw "FIR" (zie gehoorverslag CGVS p.12). U hebt de "FIR" ook niet gezien in Pakistan (zie gehoorverslag CGVS p.13). Er zou een rechtszaak gestart zijn (zie gehoorverslag CGVS p.12). U wist niet wanneer de eerste zitting was, noch wie de rechter is die verantwoordelijk is voor uw rechtszaak (zie gehoorverslag CGVS p.12). U wist niet wanneer de politie uw "FIR" zou hebben doorgegeven aan de rechtbank (zie gehoorverslag CGVS p.13). U stelde dat er arrestatiebevelen werden uitgevaardigd maar u legde deze niet voor (zie gehoorverslag CGVS p.12). U hebt zich ook niet geïnformeerd naar uw "FIR" of naar de rechtszaak tegen u (zie gehoorverslag CGVS p.12). Nochtans had u recent contact met uw broer (zie gehoorverslag CGVS p.5). U hebt ook nooit een advocaat geraadpleegd (zie gehoorverslag CGVS p.13). Gezien bovenstaande vaststellingen maakte u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk. De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Uw uittreksel van uw geboorteakte en kopie van uw identiteitskaart kunnen aanvaard worden aangezien uw identiteit hier niet ter discussie staat. Wat uw krantenartikels betreffen, dient opgemerkt te worden dat u niet de volledige kranten voorlegde (zie documenten 4, 5 en 6, groene map). U wist ook maar van één krantenartikel wanneer het werd gepubliceerd (zie gehoorverslag CGVS p.19). Gezien bovenstaande vaststellingen aangaande uw verklaringen kan geen geloof worden gehecht aan deze krantenartikelen. Het is mogelijk dat u deze krantenartikelen verkreeg tegen betaling. Uw enveloppen kunnen zonder meer aanvaard worden."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

Verzoeker stelt dat het feit dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over zijn verblijf in het verleden in Griekenland (in 2007) geen afbreuk mag doen aan het feit dat het CGVS de vrees voor vervolging moet onderzoeken. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing over zijn vrees voor vervolging enkel meldt dat *"de door u voorgelegde documenten niet van die aard [zijn] dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen (...)".* Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing geen melding maakt van de inhoud van de krantenartikels noch van zijn vrees voor vervolging. Verzoeker heeft tijdens het gehoor zijn vrees voor vervolging zo duidelijk mogelijk trachten weer te geven, hoewel hierover slechts beperkte vragen werden gesteld. Volgens verzoeker ging het gehoor enkel over zijn reisweg en zijn verleden. Verzoeker verwijst naar de *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, naar het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS en naar de Richtlijn 2004/83/EG. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing dan ook in strijd is met artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt verder dat hij in geval van terugkeer onderworpen zal worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen met inbegrip van een reëel risico om tot de doodstraf te worden veroordeeld of te worden vermoord door de familie van de overleden jongens. Verzoeker verwijst hiervoor naar een rapport van UK Border Agency van 29 september 2011 en naar een rapport van USSD International Religious Freedom van 2004. Volgens verzoeker biedt het Pakistaanse gerechtelijke systeem niet de nodige waarborgen.

Verzoeker stelt tot slot dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing de artikelen

48/4 en 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. Verzoeker heeft immers zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als bij het Commissariaat-generaal uiteengezet waarom hij bij een terugkeer naar Pakistan vervolging of ernstige schade vreest. Het is niet zo dat het gehoor bij het Commissariaat-generaal enkel over verzoekers reisweg en verleden ging. De Raad stelt vast dat hij op basis van verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het Commissariaat-generaal en op basis van verzoekers verzoekschrift, de voorgelegde documenten en de overige stukken in het rechtsplegingsdossier over voldoende gegevens beschikt om over de grond van de zaak te oordelen. De Raad wijst erop dat hij volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging kan overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. Verzoeker toont niet aan dat dit hier het geval is, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad is verder van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers asielaanvraag. De commissaris-generaal heeft terecht geoordeeld dat verzoeker over zijn asielmotieven tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd: *“Zo stelde u tijdens het gehoor op het CGVS dat het incident plaatsvond op 2 september 2010 rond 09.00 P.M. (zie gehoorverslag CGVS p.16). Bij de DVZ stelde u dat het tijdens de nacht van 3 september 2010 gebeurde (zie vragenlijst CGVS, opgesteld bij de DVZ). Tijdens het gehoor bij het CGVS gaf u aan dat u een maand voor het gehoor van 27 oktober 2011 bij het CGVS had gehoord dat er twee jongens gedood werden (zie gehoorverslag CGVS p.16). Echter stelde u reeds bij de DVZ op 20 januari 2011 dat er twee jongens werden gedood (zie vragenlijst CGVS, opgesteld bij de DVZ). Bij confrontatie met deze tegenstrijdigheden, verklaarde u niet zeker te zijn geweest in uw verklaringen op de DVZ. Dit is echter geen afdoende verklaring. U gaf precieze tijdsaanduidingen. Indien het voor u niet zeker was, stond het u vrij om dat zo weer te geven in uw verklaringen, hetgeen u hebt nagelaten.”* Deze tegenstrijdigheden hebben betrekking op de kern van verzoekers asielaanvraag en ondermijnen dan ook volledig de geloofwaardigheid van zijn aanvraag.

Ten overvloede kan nog worden vastgesteld dat verzoeker ondanks het feit dat hij op de hoogte was van de asielprocedures in Europese landen gezien zijn eerdere asielaanvraag in Griekenland, pas twee maanden na zijn aankomst in België om asiel verzocht. De weinige haast waarmee verzoeker asiel aanvraag in België relateert op ernstige wijze zijn nood aan internationale bescherming en heeft bijgevolg ook een negatieve weerslag op de ernst en de geloofwaardigheid van het asielaanvraag. De vaststelling bovendien dat verzoeker zijn aanvankelijk verzwegen ‘National Identity Card for Overseas Pakistanis’ (“NICOP”) niet voorlegt sterkt het vermoeden dat verzoeker een aantal gegevens voor de Belgische overheden achterhoudt. De door verzoeker neergelegde documenten doen hier geenszins afbreuk aan. De krantenartikels bewijzen enkel dat een artikel gepubliceerd is maar vormen geen bewijs van de erin vermelde feiten. Een krantenartikel is immers geen officieel document en bijgevolg niet voldoende om de geloofwaardigheid van een asielaanvraag te herstellen. De door verzoeker voorgelegde FIR bevat niet de vereiste stempels of zegels waardoor de authenticiteit van het document wordt ondermijnd en het om deze reden dan ook geen bewijswaarde heeft.

Verzoekers verwijzing ten slotte naar algemene rapporten volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Ook het neergelegde nieuwsbericht van de BBC NEWS is gelet op hetgeen vooraf gaat niet relevant.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielaanvraag, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit zou blijken dat de situatie in Pakistan van dien aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER